

neplatnosti knihovního vkladu nebylo v nynějším mimosporném řízení ani přípustno. Následkem toho není třeba zkoumati, zdali — jak stěžovatel tvrdí na konci dovolacího rekursu — knihovní stav se změnil po knihovním výkonu uvedeného usnesení ze dne 15. dubna 1922.

Čís. 2605.

Sdružení skladatelů, spisovatelů a nakladatelů hudby nevyhovuje ustanovení §u 1 zákona o výrobních a hospodářských společenstvech ze dne 9. dubna 1873, čís. 70 ř. zák., jsou-li dle stanov jednotliví členové povinni, přenést na společenstvo veškerá provozovací práva na všechna svá díla.

(Rozh. ze dne 9. května 1923, R I 401/23.)

R e j s t ř í k o v ý s o u d nevyhověl návrhu na zápis firmy »T« společenstva skladatelů, spisovatelů a nakladatelů hudby populární, poněvadž dle účelu naznačeného v §u 2, pak §ech 15 až 17 předložených stanov není účelem podniku přímá hospodářská podpora členů v jich výdělku a hospodaření společnou hospodářskou prací, osnované společenstvo nemá ani v podstatě rázu společenstev, v §u 1 zákona ze dne 9. dubna 1873 čís. 70 ř. zák. příkladmo uvedených, a nelze je zařaditi ani do skupiny společenstev záložních a úvěrních, ani výrobních, konsumních nebo stavebních a pod. Dle §§ 15, 41, 42 stanov jsou členové povinni postoupiti společenstvu autorská práva ku všem dílům, jimi až do vystoupení ze společenstva vydaným, nejsou však oprávněni, stanoviti si za ně určitou úplatu, nýbrž představenstvo společenstva dle §u 15 samo má ujednatí a vybírati honoráře za díla svých členů a rozdělití je dle §u 16 stanov. Těmito ustanoveními, jichž dosahu přístupující členové jako laikové zajisté by ani nepochopili, byli by členové a dle §u 16 čís. 7 stanov i jejich právní nástupci, místo by se domohli ochrany svých práv autorských, naprosto vydání libovůli společenstva při ujednání honoráru autorských, takže stanovy, nehledíc k tomu, že obsahují z velké části ustanovení nejasná, odporují v tomto směru i dobrým mrávům. **R e k u r s n í s o u d** napadené usnesení potvrdil, poukávav k důvodům jeho.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Mimořádnému dovolacímu rekursu stěžovatelů mohlo by býti vyhověno jenom tehdy, kdyby byly dány podmínky §u 16 nesp. pat.; dovolatelé netvrdí, že jsou usnesení předchozích soudů zmatečná, nebo v rozporu se spisy. Pokud stěžovatel tvrdí, že usnesení předchozích soudů nesprávně právně věc posoudila, a že jsou zřejmě nezákonná, zejména proto, že společenstvo se stejným předmětem činnosti jest již u obchodního soudu v Praze zapsáno, není toto tvrzení odůvodněno. Ustanovení §u 1 zákona o hospodářských a výrobních společenstvech ze dne 9. dubna 1873 čís. 70 ř. zák. dlužno rozuměti tak, že hospodář-

ský účel sdružení záležeti musí v tom, aby výdělek a hospodaření vlastních členů byly podporovány a aby jim bylo prospěno společným provozováním, takže se základní myšlenka družstevnictví »svépomoc společníků« v provozování tom musí zračiti. Podniky, v tomto Šu uvedené, jsou uvedeny jen příkladmo a hlavní, základní podmínkou zřízení společenstva dle onoho zákona jest, aby tu byl onen hospodářský účel a s tohoto hlediska nutno i na návrh společenstva »T« pohlížeti. Podle předložených stanov však právě společenstvo, stěžovateli osnované, nesleduje účelů, zákonem požadovaných. V Šu 2 stanov jest jenom docela všeobecně uvedeno, že společenstvo sleduje účel, hájiti stavovské, hospodářské a umělecké zájmy svých členů, ze kteréhožto všeobecného rčení nelze ještě usuzovati, že by společným provozováním skladatelské, spisovatelské a nakladatelské činnosti hudební byl výdělečný prospěch členů společenstva podporován. Z této všeobecnosti nevybočuje ani ustanovení Šu 15 písm. a), d), ježto i tato ustanovení jenom docela všeobecně vytyčují jako podnik společenstva, že společenstvo ochraňuje členy před porušováním jejich autorských práv a že zastupuje i ostatní celkové zájmy svých členů. V úvahu mohly by proto přijíti podniky v Šu 15 b), c), e) uvedené. Vykládá-li se však toto ustanovení stanov v souvislosti s dalším jejich obsahem, zejména s ustanovením Šu 41 a 42 stanov, jest přisvědčiti názoru nižších soudů, že takovému společenstvo nevyhovuje ustanovení Šu 1 zákona ze dne 9. dubna 1873, čís. 70 ř. zák. Podle těchto posléze citovaných ustanovení stanov jsou členové společenstva povinni, přenést na společenstvo veškerá provozovací práva ze všech svých děl, tiskem vydaných, pokud tato práva jim patří, a nesmějí ve státech, kam sahá činnost společenstva, ani dovolovati, ani zakazovati provozování svých děl, nýbrž tento úkol přísluší představenstvu. Podnik společenstva podle Šu 15 záleží tedy vlastně v tom, že společenstvo samo vybírá a vymáhá honoráře za díla, mu postoupená, a že rozděluje vybrané honoráře vlastně již jenom jako zisk, kterého docílilo společenstvo samo, a nikoliv jako honorář, kterého docílil člen společenstva svou vlastní činností. S tímto rázem společenstva shodují se skutečně také ustanovení o rozdělení honoráře, obsažená v Šu 16 stanov, kdež člen společenstva přijímá jen určitou část honoráře podle toho, jak tento § 16 ustanovuje, a v Šu 17 dokonce se ustanovuje, že nesmí dostati více, nežli $\frac{1}{3}$ z výtěžku jednoho programu, pokud nejde o dílo, pokud se týče díla jednoho skladatele, vyplňující celý program. Takovýmto způsobem se již podle stanov odděluje činnost společenstva docela určitě od hospodářské činnosti jednotlivce, který jest jeho členem, a nelze tvrditi, že by společným provozováním byla výdělečná a hospodářská činnost členů společenstva podporována.

Výdělečná a hospodářská činnost členu rozplyne se v nivec, jakmile se stali členy společenstva, a společenstvo, stěžovateli osnované, se stává účelem samo sobě, čemuž však zákon nechtěl. Přisvědčiti jest názoru prvního soudu, že lze předpokládati, že si nově vstupující členové společenstva dosahu ustanovení §§ 31 a 42 stanov neuvědomí. V rekursu do usnesení prvního soudu přehlížíjí stěžovatelé svrchu vyličenou a ve stanovách jejich obsaženou povahu společenstva, tvrdíce, že jde o společné provozování, jehož účelem jest chrániti členy před škodami, které

jim vznikají z nedovoleného provozování jejich děl. Nejde zde o společné provozování k prospěchu členů společenstva, nýbrž o novou a samostatnou výdělečnou činnost společenstva samého. Ani námitka, že společenstvo podobného druhu jest již zapsáno v rejstříku obchodního soudu v Praze a že podobná společenstva existují i v jiných státech, nemůže učiniti usnesení předchozích soudů zřejmě nezákonnými. Žádost stěžovatelů o zapsání společenstva jest posuzovati docela samostatně a, nevyhovuje-li povaha společenstva, jest ji zamítnouti, bez ohledu na to, zda nějaké jiné společenstvo snad odchylným postupem bylo zapsáno. Mimo úvahu musí zůstatí ovšem ustanovení jiných zákonodárství a jediné jest se řídití ustanoveními zákona ze dne 9. dubna 1873, čís. 70 ř. zák., jímž společenstvo, stěžovateli osnované, nevyhovuje.

Čís. 2606.

Nabyvatel obchodu nemůže jej vésti dále pod firmou, obsahující pouze část dosavadní firmy. Zejména není přípustno, by obchod, převzatý od společnosti s r. o., byl nadále s vypuštěním dodatku společnost s r. o. veden pod firmou společníka, vyskytovavšího se ve firmě společnosti.

(Rozh. ze dne 9. května 1923, R I 412/23.)

Opovídatelé koupili od firmy: »Sch. a M., společnost s r. o. ve V.« podnik a domáhali se se svolením prodatelů zápisu firmy »Sch. a M.«. Rejstříkový soud zápis povolil, rekursní soud opověď zamítl. Důvody: Dle opovědi koupili opovídatelé od firmy »Sch. a M., společnost s r. o. ve V.« podnik a svolili zástupci této firmy, by podnik ten dále byl veden pod firmou Sch. a M. Tuto firmu opovídatelé však dle čl. 22 obch. zák. dále vésti nemohou, poněvadž firma toho znění v rejstříku obchodním zapsána není a v něm přichází toliko firma Sch. a M., společnost s r. o. ve V. Opovězená firma byla by za tohoto stavu věci firmou novou, neodpovídala by však skutečným poměrům, poněvadž majiteli této firmy nejsou Sch. a M. Poněvadž dle čl. 22 obch. zák. vésti lze dále firmu jen tehdy, když nabude se podniku pod onou firmou vedeného a v tomto případě o převod takové staré firmy se nejedná, neboť firmy Sch. a M. v rejstříku není, jest návrh na zápis této firmy v zákoně neodůvodněn a tudíž nepřipustný.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Dle čl. 22 obch. zák. jest v případě nabytí obchodu již zavedeného, tu jsoucího, dovoleno, vésti jej dále pod dosavadní firmou, totiž pod celou, úplnou firmou touto, nikoliv pod firmou, jež obsahuje toliko část znění firmy dosavadní. Stěžovatelé nechtějí vésti obchod pod firmou dosavadní »Sch. a M., společnost s r. o. ve V.«, nýbrž pod firmou »Sch. a M«, což jest jen částkou znění dosavadní firmy a tedy musí býti pokládáno za firmu novou, od dosavadní firmy rozdílnou. Mínění stěžo-